

Galgóc és Vidéke

társadalmi és gazdasági hetilap.

Megjelen minden szombaton reggel, német és tót melléklettel.

Előfizetési ár:		Felelős szerkesztő	Előfizetési díjak, hirdetések, valamint a lap szellemi részét érdeklő közlemények, a lap szerkesztőségéhez intézendők. — Kéziratokat nem adunk vissza. — Levélre válaszolunk, ha válaszbélyeg van mellékelve.
Egész évre	10 kor.	ÁMON VILMOS	
Fél évre	5 kor.	Társzerkesztő:	
Negyed évre	2 kor. 50	H. PÁZMÁNY SÁNDOR	
Egyes szám ára 20 fillér.		Kiadótulajdonos:	
Vidéki előfizetők postaköltséget nem fizetnek.		TÖRÖK GYULA	

Amerikába.

Ez most az a varázsszó, a mely a mi szép hazánkból százakat és ezereket csalt ki eddig is, sőt a jelek után ítélve, még többet is el fog csábítani.

Ha őszinték akarunk lenni, be kell vallanunk, hogy a kivándorlásnak olyan nagy arányai a milyent most látunk és látnunk kell, csakis a mi közönyösségiünk folytán létesülhetett. Nem is igen törődünk ezzel az ügygyel, nem iparkodtunk a kivándorlás hajlamát már csirájában elfojtani sem a kivándorlási kedvet apasztani, mérsékelni azzal, hogy kutattunk volna az okok után, a melyek a népet a kivándorlásra készítetik. A hatóságok ugyan itt—ott tettek lépéseket, de bizony vajmi kevés eredményt tudtak felmutatni, a mint hogy az ilyen ügyet pusztán hatósági szóval megoldani és a kivándorlási ügyet rendes mederbe terelni nem is lehet.

A mi közönyünket természetesen kihasználják azok, a kiknek az érdekei

a kivándorlás mellett szólnak. Mig mi ugyanis ügyet sem vetettünk a veszedelmes mozgalomra, addig az ügynökök, hol titkon, hol meg egész arczátlanul nyíltan halászták el embereinket.

Mézes-mázos szavaikkal úgy festették le Amerikát a tapasztalatlan nép előtt, a hol mindenkinek boldogulnia kell, sőt nagy vagyont szerezhethet, mert ott a kincs parlagon hever és csekély fáradsággal mindenki megszédheti magát.

Igy ázott azután a kivándorlás ügye mind nagyobb medret magának, a mely most már beláthatatlan szélességben ijesztőn tátong előttünk.

Most végre megnyiták a szemek, valahára meghallottuk a vészharangok kongását a melyet nemzetünk jelesei húztak meg.

Mit tegyünk? A kormány nagy gondot szentel ennek az ügynek, tanulmányozza a kérdést és oly intézkedéseket készül tenni, a melyek talán meghoznák a várva-várt megoldást.

Vajon mik lesznek ezek az intézkedések?

Az bizonyos, hogy a tilalom, vagy az erőszak nem, mert csendőrséggel, katonasággal nem lehet a falvakat őriztetni, de meg ez nem is vezetne célhoz.

Addig is azonban, a míg a hatósági intézkedések érvényesülni tudnak a legfontosabb az, hogy társadalmi uton iparkodjunk a bajnak elejét venni.

Vegyék azok kezeikbe a dolgot, a kiknek módjukban áll, a népre befolyást gyakorolni, de főleg a munkaadók legyenek azok, a kik mint leginkább érdekeltek, kell, hogy ebből a munkából kivigyék a részüket.

A nép vezetői, a lelkészek, tanítók, jegyzők stb. használjanak fel minden alkalmat arra, hogy az elámitott, félrevezetett népet felvilágosítsák arról, hogy Amerikában sem minden arany a mi fénylik és hogy annyi szorgalommal, a mennyit ott ki kell fejteni, itthon is megszerezheti a munkás ember a kenyérét.

A munkaadók pedig a bérek meg-

A „Galgóc és Vidéke“ tárczája.

A doktor.

Fantazmagória.

Irta: Földes Imre.

Egy barátja megszólította az utcza sarkán.

— Hová rohansz ilyen későn doktor? A doktor ijedten megállt. Összehúzta szemöldökeit, mintha gondolkozott volna. Mereven nézett az arczába, mintha nem is ismerné. A szemei furcsa fényben ragyogtak. A gázlámpa hintette rája olyan komor lényt, avagy tényleg fakó volt az arcza? Perczekig állott szótlanul, mozdulatlanul.

— Mit rejtegetsz a kabátod alatt doktor? Valami üvegféle, mi?

S felelt a doktor, olyan érdes volt a hangja.

— Meghalt a menyasszonyom. Felfogtam az utolsó leheletét. Itt van a lelke ebben az üvegben Enyém a lelke! Enyém! Aztán kacagva rohant tovább.

A barátja megdöbbenve tekintett utána. Megsósáta a fejét.

— Megőrült a doktor, — mormogott maga elé.

Az pedig futott mintha valaki űzné, kergetné. A szemközt rohanó szél arczába csapta a havat, mintha ütne, pofozná, paskolná. Fülébe ordított „Tolvaj . . . Tolvaj!“ Lihegve futott tovább. A koromsötét éjszakából még

sötétebben kiugró háztömegek mozogni látszottak, mintha eléje akarnának gurulni, hogy elvágják az útját. Az égről lelógó nehéz, havas fellegek, mintha rá akartak volna csapni, hogy kiragadják a kezéből azt, a mely nem az övé, melynek hazája a végtelen űr, hogy kiszakítsák az ujjai közül egy halottnak a lelkét. Ő megriadt arcczal rohant tovább. Egy—egy dorbézolásból haza térő csapat kacagva nézett utána. Ő csak ismételte egyre—egyre: „Enyém a lelke! Enyém . . . örökre az enyém!“

Végre hazaért. Belépett a szobájába: Sötét volt odabent. Csak a kályha nyitott ajtója vágott a fekete levegőbe vérpiros utzát. A doktor belebámult a tűzbe. Pattogott a fa, a szél. Minden pattogás egy—egy holt napsugár feltámadása volt. Évezredek előtt belerepültek a napsugarak a fába, a később széné korhadat rengetegek óriásaiába. Azok voltak a koporsóik. És most feltámadnak. Futnak, szállnak, ki erre, ki arra. A doktor a fogai közt mormogta: „Feltámadt lelke“ . . . Felkacagott.

— Ő az ő lelke az enyém!

Meggyújtotta a gázt. A nyújtó érdes szerzenése összeborzongatta. Körülnézett. Nem volt a szobában senki. A kályha ajtaján kilógó vörös szalag halványan összeolvadt a gáz sápadt fényével. A doktor halgatódzott. Csend volt a szobában, álmos, komor csend. Elővette a kabátja alól a szorosan lezárt üveget és az asztalra tette. Odaült eléje,

Belebámult az üvegbe, nem volt abban semmi, csak levegő és mégis az ő felizgatott agyának úgy tetszett, hogy látja azt a titokzatos, ismeretlen erőt, a lelket. Mintha kékesen imbolygó láng sugározna abból az üvegből. Suttogva beszélt hozzá.

— Enyém volt a szived, enyém a lelked. A porhüvelyedet talán már kiterítették harmatos virágok, szomorúan lobogó gyertyák közt. De a lelked az itt van, az az enyém! . . . Mit ért az én tudományom? Megakartalak menteni. Ő, lázas éjszakák voltak azok, ott betegágyadnál. Talán el is vesztetem az eszemet . . . ! Lassan—lassan kitépte az agyamból a fájdalom . . . Ki tudja: nem ragadta-e el utolsó foszlányát az az átkos perc, mely téged kiszakított a karjaimból . . . Nem lehettél az enyém . . . De az itt van velem a mit megszerettem benned: a te egyszerű, liliumfehér, szízi lelked . . . Elloptam az ajkadról mielőtt még elrepülhetett volna a semmiségbe.

Révedező szemmel nézett bele az üvegbe. Egyszerre, mintha hang ütötte volna meg a fülét. Körülnézett. Nem volt a szobában más senki. Ugy tetszett neki, hogy az üvegből szól a hang.

— Eressz ki . . . A magasba akarok szállni, ott az én hazám.

A doktor reszkető kézzel fogta meg az üvegedény fényes aczélféjét, mintha félne, hogy egyszerre felpattan és kiszáll belőle az a levegőbuborék.

állapításánál szíveljék meg a munkások sorsát, helyzetét; gondolják meg, hogy mint egyáltalán mindenkinek, úgy a munkásoknak is nagyobbak az igényeik mint ezelőtt voltak és—valjuk be őszintén—teljes joggal.

Avagy megélhet-e egy munkás, főleg amikor esetleg nagy számú családot is kell tartania, olyan nyomorúságos keresetből, a mely évente 400 korona körül variál?

A városban lakó munkásnépség többet keres, de a falusi napszám csak ezt a mértéket üti meg és épen ez okból a kivándorlók számát túlnyomóan a falvak népe szaporítja.

Jusson munkához mindenki a ki dolgozni tud és akar, szerezhesse meg munkájával nemcsak mindennapi kenyerét, hanem adassék meg a mód arra is, hogy szorgalom és takarékossgal a munkás úgy a saját, mint övéinek jövőjéről is gondoskodhassék: ezen törnek meg majdan a kivándorlási vágyak és hajlamok.

A mellett az iskola csepegtesse a gyermekek szívébe a hazaszeretetet és élessze, táplálja ezt a lángot a felnőttekben a templom is; akkor azután rövidesen tapasztalni fogjuk, hogy minduntalan kevesbedni fog azok száma, a kik azt tartják, hogy ott a haza, a hol jól folynak dolgaink.

Zádor Gyula.

Heti krónika.

Tűzoltóink. Alig pattannak ki a fák rügyei, alighogy a tavaszi nap jótékony sugáiraival bearayozza a zöldelő rétet, előáll a derék csapat, a mely az egyetlen heti pihenő

— Nem eresztelek. Itt maradsz velem. Foglyom vagy, őrizni foglak. Az enyém voltál, az enyém léssz örökkön! Itt maradsz velem! Lázás éjszakákon beszélni fogunk egymással, te leszel a vigaszom a gyászban, buzdítóm az elkényszeredésben. . . .

. . . Majd egyszer, halálom percében kiengedlek s repülni fogunk messze, a magasba. Itt hagyjuk a földet. . . Mindent, mindenkit Együtt fogunk felrepülni, együtt mindketten. . .

— De hová. . .? Emlékszel, mit mondtál egyszer? Hogy nincs túlvilág. . . . Hol a te tudományod?

A doktor felkaczagott.

— Hol a tudományom? Semmivé mosolódott, a mikor te meghaltál. Eléggett a lázban, a mely fellobbant bennem abban a perczen. Túlvilág. . .? Van-e, nincs-e? Ki tudja. Talán te már tudod. . .? Ó, az a kétség. . .! Kell lennie? A földön nincs boldogság. Valahol csak van. . .! Tudod mi a tudomány? A gyalgó ember tapogatódzása. . . Véges, mert véges elmében született. Csillogó rongydarab, mely ott lyukad ki leghamarább, a hol a legerősebbnek látszik. A tudomány fényes foszlány, melyről azt hiszik, hogy az Uristen palástjából szakították ki. De a tudomány már az Istent is készül megtagadni és ezzel letörli önön fényességét. . . Túlvilág. . .? Van-e. . .? Talán csak egy millió éves álom. Nem létezhetik, mert felfoghatatlan. . . Ó, de nem azért felfoghatatlan-e, mert létezik. . . Minden, a mi látszik, megfoghatatlan. . . Ember létezése nem az-e. . .? Egy perc szüli, egy perc öli meg. Ugyan-

napját fölládozza azért, hogy gyakorolja magát egy olyan munkában, a mely a polgártársak élete és vagyonának a megmentését tűzi ki cél gyanánt. A mi tűzoltóságunk már igen sok alkalommal megmutatta azt, hogy bátorság és akarat, szorgalom és önfeláldozás van tagjaiban, pedig ők, akik a leginkább megérdemelnék, vajmi kevés anyagi pártolásban részesülnek. Az a subvenzió, a mit az egyesület a várostól kap, épen elegendő arra, hogy a szerelvényeket rendbe tarthassa, pedig azt méltán megkívánhatnák az önkéntes tűzoltó egyesület tagjai, hogy legalább azok, a kik nincsenek valami virágzó anyagi körülmények között, a tűzoltásnál szükséges ruhákat az egyesülettől kapják. Az csak nem lehet egy szegényebb sorsú iparostól kívánni, hogy akkor, a midőn ő áldozatkészséggel a más javára dolgozik, egyuttal a keservesen szerzett ruháját is tönkre tegye, a mi pedig a tűzoltásnál vajmi sűrűn előfordul. Ha városunk tehetősebb polgárai belépnek mint pártoló tagok az egyesületbe és évente egy csekély összeget szánnának erre a célra, akkor elérhetnők azt, hogy az egyesület, a szegényebb tagoknak ruhát is adhatna és így azoknak közreműködését megkönnyítené.

HIREK.

Iparosainkhoz. Felkérjük az iparos urakat, hogy e hó 27-én vasárnap délután 2 órakor, a nagyvendéglő földszinti éttermében, minél számban összegyűljen szíveskedjenek, hogy a városunkban megalakítandó ipartestület ügyét előkészíteni lehessen.

(Horánszky Nándor.) Mintha a csontkezü kaszás valami megrendítő nagy munkát akarna bemutatni nekünk, olyan mohósággal esett rá a mi sok viszontagságot átért hazánkra, hogy sorra szedje a haza elejét a közélet legelső bajnokait. Még nem is gypesedett be Szilágyi sírja, Hazay fejfáját nem festette meg a csepegő eső, az agg Tisa koporsója mellett friss lábnyomok látszanak és ime — ismét lecsapott a halál kaszája, hogy a vaserejű erős férfi tevékeny életének szálaít váratlanul elvágja. — Horánszky Nándor Erős

az a perc, a mely szül, egyszersmind öl is. . . Kell túlvilágnak lennie. Most már hiszek benne. . . Az ember önző. . . Egyszer nekem is boldognak kell lennem. Te meghaltál. Valahol egyesülni kell. Igen, a túlvilágon. Csitt. . . Hiába könyörögsz. . . Nem eresztelek ki. . . Majd egyszer! Akkor együtt repülünk fel mind a ketten. . .

— A doktor mintha kaczagást hallott volna.

— De hamar eltűnt a hitetlenséged! Emlékszem a percze, a mikor még a lélek létezését is tagadtad. Azt monadtad, hogy az ember egy közönséges gép, mely egyszerűen összeomlik, ha az alkotó részei elkoptak.

— Tagadtam. De hát hogyha van lélek. Ki tudja? A tudomálynak kezdete a ki csinálta? és vége, a ki tudja Van lélek? Hisz most beszélék véled. Hallom a hangodat. Látom a lelkedet. A te szűz tiszta hősziárnyú lelkedet. Azt szerettem meg benned. Az tanított meg arra, hogy van lélek. . . Hallom a suhogását. . . Látom vergődését, a mint kiröppenni szeretne hahaha! Nem lehet! Nem engedem! . . . A lelked az enyém! Örökkön az enyém. . .

— Eressz ki. Nyisd ki a börtönömet. A magasba vágyom. A végtelen ürbe a többi közé. . .

— A többi közé? . . . riadt fel az orvos és zöldes fényben ragyogtak a szemei. — A többi lelkek közé? — rekedten folytatta. Elfelejtessz. Másé leszel! Nem eresztelek! . . . Majd egyszer! . . . Ha veled lehetek én is, hogy őrizzelek, hogy megtarthassalak magamnak!

bajnok; vaslelkű vezér; igazi jellemóriás voltál s ma sírva borul hazád népe frissen hantolt sírod fölé.

(Városi közgyűlés.) E hó 19-én látogatott városi közgyűlésünk volt Kubránszky István elnöklete alatt. A közgyűlés Nyitra M. volt városi pénztárossal szemben főnálló követelést 300 koronára redukálta és utasította az előjáróságot, hogy a jelzett összeget szedje be. — Az izr. hitközség abbeli kérését, — hogy a fürdő előtt levő hely a város által fásították és kerítették be — elfogadták, azon kikötéssel, hogy a város abban az esetben, ha ez a hely esetleg más irányban fog szükségeltetni, akkor a rendelkezési jogot magának fönntartja. — Szó esett a közgyűlésen azokról a rendtelenségekről is, a melyeket a köztisztaság és közrend érdekében lapunkban kárhoztattunk s a melynek létezését a város bírja is elismerte. — Ezeket a dolgokon pedig segíteni kell, nehogy később a szigorú rendszabályok is hatástalanok legyenek a megszokott rendtelenségekkel szemben. A vágóhid kérdésében újból tanácskoztak, minthogy az előbbeni határozat értelmében kijelölt hely nem felelt meg a követelményeknek. Most végre sikerül az ügynevezett „pázsitra“ egy helyet kijelölni, a mely meg fog felelni a kívánalmaknak és a mely hely ellen remélhetőleg senkinek sem lesz kifogása és így nagy a reményünk, hogy a tíz év óta húzódo ügy végre megoldást fog nyerni. A gyűlés még a pótdóval és néhány kisebb érdekű tárgygyal foglalkozott.

(Halálozás.) Dr. Reviczky Amanu, városunk köztisztelőben álló fiatal ügyvédje megyei törv. biz. tag, e hó 23-án elhunyt. A tüdővész pusztító ereje letörte az életerős fát és gyászbaborította a fiatal nőt, a kis gyermeket és a számos rokot. De mi mindannyian, a kik ismertük és becsülni tanultuk, a minden szépért lelkesülő, nemes gondolkodású férfit, könyezve állottunk a szomorú ravatalnál és fájó szívvel vettünk búcsút, a szeretett jó barát, a közügyekért lelkesülő jó hazafi földi maradványaitól. — A temetés 25-én délután ment végbe és a végső útra a megboldogult földi maradványait az egész város lakósága őszinte részvétellel kísérte.

— Hát feltesz?
— Nem téged, magamat!
— Irgalmat! Bocsáss ki!
— Soha!
— Szűk nekem ez az üveg.
— Szeretném még szűkebbre nyomni!
Hogy magammal hordozhassalak. . .

— Eressz ki. Hú maradok.
— Nem. A végtelen ürbe nem hat fel az én szemem! Háthogyha. . . Ó, ez a kétség. . . Aztán a feltámadáskor. . .

— Feltámadás? Ember, hol a tudományod? Mindig tagadtad a feltámadást. . .

— Most már hiszek mindent. Khaosz van a lelkemben. Nem tudok semmit. . . Igen a feltámadás után is enyém leszel. Visszatérünk a földre együtt, mindketten. Ezer évek múltán folytatjuk azt, mit ma megszakitottunk. Keressük a földi boldogságot. Itt maradsz velem, hogy együtt repülhessünk a végtelenbe. Együtt szállhassunk a földre le a feltámadás napján.

— És hátha akkor én csúf leszek?
— Mindegy, A lelkedet imádom, nem a testedet.

— Eressz ki! Esküszöm, hogy hú leszek.
— Mit nékem eskü!

— Szétzúzom ezt a gyöngé üveget és kirepülök.

A doktor rémülten felugrott. Meglőkte az asztalt. Az üveg lebukott a földre és széttört.

A doktor éles sikoltással kapott utána. Levágódott a földre. A feje beleütődött az üvegserepekbe.

A doktort másnap halva találták a szobájába.

(Látogatás.) Dr. Tersztyánszky Géza házába beköszöntött az öröm. Egy gömbölyű arcú kis fiúval nagyobbodott a család. Gratulálunk.

(Tűz.) F. hó 22-én Karkócz községben eddig még ismeretlen okokból tűz keletkezett és rövid idő alatt három pajta esett a tűz áldozatául.

(Marhavásár.) A legközelebbi marhavásár városunkban május hó elsején lesz. Tekintve a jó időjárást, valószínűleg nagy fölhajtás lesz.

(Vakmerő cigányok.) Egy kóborló cigánykaraván a legutóbbi napokban sorra járta a falvakat és rendes szokás szerint, mindent, a mi csak a kezük ügyébe esett elemeit. Egy cselekedtek Attrakon is, csak hogy itt megcsipték őket és ártalmatlanná akarták a bandát tenni. A cigányok azonban nagy ellentállást fejtettek ki, olyannyira, hogy a község lakosága kevésnek bizonyult a vakmerő rablókkal szemben. Már—már veszedelmessé vált a dolog, a mikor a szomszéd községekből is segítség érkezett és így nagy nehezen sikerült Faraó vitéz ivadékait ártalmatlanná tenni és a hatóságok átadni.

(Elvetemült fosztogatók.) Janik István kis-baábi lakos Románfaluban járt, egy kis pénzcskét beszédni s este visszafelé ballagott Baába. Utközben reárohant két alak és a sötétben agyba-főbe verték, a földre pertették és a nála levő pénzt elvették tőle. A nyomozás során kiderült, hogy az utonállók Cserni Gyula és Turesek Lajos románfalvi lakosok voltak, a kik ellen a fenyítő eljárást megindították.

(Ingyenes tanfolyam.) A Singer varróegység részvénytársaság felkéri azokat, a kik hajlandók egy ingyenes kézimunka tanfolyamon résztvenni, hogy lapunk szerkesztőségében jelentkezni sziveskedjenek és abban az esetben, ha a jelentkezők száma csak 8—10 volna is, hajlandó ismét egy kézimunka tanítót kiküldeni, a ki a Singer gépen készíthető összes munkákból oktatást ad.

(Rejtélyes gyilkosság.) Egy sötét bűntény nyomait találták meg a múlt napok egyikén az újvároskai nagyvendéglőben. — Egy idegen kocsis ugyanis a lovait akarta egy kissé rendbehozni és a mikor a jászol alatt fölhalmozódott szemetet egy kissé megbolygatta, fojtó bűzt érzett s a mint munkáját folytatta, egy kendőbe csavart testet vett észre, a mikor azt gondolta, hogy valami elhullott állatnak a hullája és ebből kiindulva a szemétdombra dobta. — Később a vendéglős körüljárta az udvart és megpillantotta a kendőt, de egyszersmint közelebről is megvizsgálta annak tartalmát, a mikor is kiderült, hogy a kendőbe egy csecsemőnek feloszlásnak indult holtteste van burkolva. Valószínű, hogy egy utas asszonyszemély húzódott meg a vendéglő istállójában, a ki ezt a helyet használta fel arra, hogy gyermekét meggyilkolja és elrejtse. Adler vendéglős rögtön megtette a följelentést és a csendőrség széleskörű nyomozást indított meg, a melynek már részben eredménye is van, mert a gyilkos néembernek a nyomán vannak.

A szőlő peronoszporája ellen való védekezéshez legjobb anyag a Dr. Aschenbrant-féle *Bordói-por*. Leszállított ára Budapesten, 50 kilogrammos zsákokban á kilogramm 60 fillér, 10 és 5 kilogrammos zsákokban á klgr. 64 fillér. Használata olcsóbb, biztosabb, a levélhez jobban tapad, mint a rézgálicz, a permetező sohasem dugítja. — A magyar-óvári magy. kir. gazdasági akadémia növényélettani állomása kísérletének fényes eredménye, számos magyar gazda bizonyítványa bárkinek díjta-

lanul megküldetik. — A bordói-por ezenkívül kitűnő eredménnyel használható a burgonyavész ellen, gyümölcsfák permetezésére, gabonacsávázásra és baromfióllak fertőtlenítésére. Megrendeléseket elfogad a „Magyar Mezőgazdák Szövetkezete“ Budapest, V., Alkotmány-utca 31. sz. — Megrendeléseket elfogadnak a vidéki megbízottak is. — A por kapható: Wertheimer Ignác és Vomberg István-nál, Galgócz.

Színház.

Pénteken a Miklósi pár jutalomjátékául a Sabinnók elrablását vették, — úgy látszik jobb darab hiányában. A német izü bohózat nem igen felel meg a magyar izlésnek. — A ház szépen megtelt s a közönség vidámabb része a színészek mókáin jól mulatott.

Szombaton Deborah került színre. A hihetetlenül rossz darab a Deborah szerep kedveért íródott s így a többi szerepekről nincsen is mit mondani. Jó előadásban elmosodnak ugyan a hibák, a darab fogyatékoságait nem vesszük észre, különösen ha a főszereplő anyira képes lekötöni figyelmünket, hogy nincsen időnk másra gondolni, s ha a kiállítás is hozzá járul az illúzió növeléséhez. Kis színpadon — diszletek nélkül nincs hatása különösen ha a drámai hőst komikus játssza.

Vasárnap délután ifjúsági előadásnak a Gyerek asszonyt adták.

Miklósint ezuttal láttuk egy igazán neki való szerepben. Nagyon jó volt és a hálás közönség nem is fukarkodott, az elismerés nyilvánításával Fehér Károly, Miklósi a szokott jók voltak. Este az „Ingyenélők.“ A különösen jó előadásból is kitűnt Szalay Vilma bájos, üde falusi libácskája. Fehér Károly, Bay, Remete kitűnőek voltak.

Hétfőre a régen várt Páholyt mutatták be igen győnge előadásban. Miklós ismét kitért magáért mint mindig, mikor nem drámai hősködik. Az összes szereplők mind küzdöttek a szerep nem tudás nehézségeivel.

Szerdán Szalay jutalmául „A mit az erdő mesél“ vonzót telt házat. A kedves színészno megérdemelt sikerei egygyel szaporodtak s a közönség tüntető rokonszenvvel fogadta kedvencét kinek sok kellemes estét köszönhet.

Április 24-én „Kurucz Feja Dávid“ került telt ház előtt színre. F. Medgyaszai Ilona mint Tabor Örzse tündökölt, Szelényi Emilia átérzte szerepét, Egyed igen jó volt mint Böske, de drámai jelenetknél több komolyságot ajánlunk. Fehér mint Feja, Remete mint Gábor Lantos túl tettek magukon. A darab oly pontossággal volt előadva, hogy rendezését maga az eredmény dicséri, a diszletek szépek voltak.

Szenzátiós találmány

Freudiger M. és fiai-féle

m. kir. szabadalmazott

Ágy

összerakható és kiegészítésben hordható, mely nappal egy kis táskába helyezhető és éjjelre kényelmes ágy. —

Agynemű fölösleges.

Vendég, gyermek-, és cselédszobákban valamint kirándulóknak nélkülözhetetlen.

Gyári áron kapható:

Frankl Zsigmond, bútorkereskedésében Nyitrán.

Ára 24 korona

Egyedüli képviselő és raktár, Nyitra, Trencsén és Bars vármegyék részére. —

Szűk lakásokban megbecsülhetetlen.

Keltőtojások.

Elsőrangú díjazott törzsektől, ezüst wiandotte, sárga wiandotte, fekete langshan, ezüst nyakú dorking, kendermagos plimuth, fehér plimuth, világos brahma, sötét brahma, fekete olasz, erdélyi kopasznyakú darabja 30 fill., óriási pekingi kacsaé. darabja 40 fill., andalusiai és sárga cochiné darabonként 40 fill. Egy fajtaból legkevesebb 6 drb. rendelhető. Kérdezősködéseknél válaszbélyeg kéretik. Megrendelések Lingner A. W. a segessvári baromfitenyésztési és madárvédelmi szakosztály elnökéhez küldendő Segesvárra.

Fogorvos.

Dr. Kovács Soma fogorvos (Budapest VIII. Kerepesi-út 29.) f. é. április elején ismét megkezdte helyben több ízben ismételt fogorvosi gyakorlatát.

Rendelő helyiség mint eddig a galgóci Arany Szarvas szállodában.

Fogműtétek, plombálás, egyes műfogak, fogsorok sat.

Minden hazai kiállításon legmagasabb kitüntetésekben részesült gazdasági fajállatok tojásai kaphatók alólirottánál mint: fehér, fekete langshan, fehér, sárga barna cochin, plimut-rocx, fehér-sárga kopasznyakú, óriás magyar (új) gyöngytyúkjás darabonként 12 kr. Angol emdeni libatojás 60 kr., amerikai bronz, francia fekete pulykatojás 35 kr., pekingi kacsojás 10 kr. Élő állatok: fehér cochin, langshanok ritka minőségben, plimut-rocx 4—5 frt. 1 drb. bronz gyöngytyúkkakas 3 frt. Kizárólagos gazdasági fajok telepe. Iske, u. p. Nagy-Kapos, Ungmegye. Magda János. Sürgőnyezim: Magda Nagy-Kapos.

811./902. tksz.

Árverési hirdetés.

A galgóczi takarékpénztárnak Simo Pál és Ferenc ellen 102 korona s jár, végrehajtási ügyében Madunicz községi 24. sz. telekjében foglalt I 4—6. rsz. úrbéri fekvőségnek 1/2 része 375 Kor. és az 585 sz. telekjében foglalt I 1—4. rsz. 19. házszámú urb. fekvőségnek a fele része 388. korona kikiáltási árban 1902. évi Május hó 12. napján délelőtti 9. órakor Vágmedenczén a község házában megtartandó nyilvános árverésen a kikiáltási áron alul is eladatni fog.

Az árverezni szándékozók tartoznak a kikiáltási ár 10%-át vagy 37 kor. 50 fill. és 38 kor. 30. fillért készpénzben vagy óvadékképes értékpapírban a kikiáltott kezéhez letenni.

A kir. jbiróság mint telekkönyvi hatóság. Galgócz 1902. évi február 21-én.

Sándor Géza

kir. jbiró.

2264. 2409. és 2432. sz./tksz. 1902.

Árverési hirdetés.

Az érsekújvári takarékpénztár és csatlakoztatott társai végrehajtónak — legifj. Szpál János és társai elleni végrehajtási ügyében Galgócz község 502 sz. telekjében foglalt 1298 helyrzi sz. f. Szabadtelek 473. kor., — a 2392 helyrzi f. Szab. telek 473 kor., — a 2182. sz. telekjében foglalta i422. helyrzi sz. f. szabadtelek 1100 kor., — a 2274. helyrzi sz. f. Szabadtelek 781. kor., — és az 1304. sz. telekjében foglalt 1120 helyrzi sz. f. hegybértelek 292. kor. kikiáltási árban 1902. évi Május hó 21. napján délelőtti 9. órakor Galgóczon a kir. jbiróság telekkönyvi helyiségében megtartandó nyilvános árverésen a kikiáltási áron felül eladatni fog.

Az árverezni szándékozók tartoznak a 70 kor. 60. fill. 30. kor. 90. fill. — 25. kor. 90. fill. — 92. kor. 80. fill. és 65. kor. 20. fillért készpénzben, vagy óvadékképes értékpapírban a kikiáltott kezéhez letenni.

A kir. jbiróság mint telekkönyvi hatóság. Galgócz, 1902. évi április hó 20-án.

Sándor Géza

kir. járásbíró.

Slovenská príloha ku tidenne vychádzajúcemu casopisu

„Galgócz és vidéke“

Kostuje 2 fillére.

Predplatki na slovenskú prílohu novín

„Galgócz és vidéke“

bars odktereho dna prijímáme;

na celi rok 2 kor. 40 fill.

na pól roka 1 „ 20 „

na štvrt „ — „ 60 „

Predplatki na počtovej poukazke pošlite „Galgócz és vidéke“ kiadó hivatala Galgóczon. Predplatiteľov ktorým predplatki z chádzaju žiadáme bi si také obnovit nestažovali.

Žiadame tiež všetkých priateľov ľudu chudobného, ktorého mi zaujmi zastávať sme si za povinnosť uložili o rozširovanie našich novín.

Chíri a dopisi vďačne prijímeme a nakoľko sa pre všeobecnosť hodia aj zdelíme.

Spolek remeselníkov.

Keď dietati sirku do ruki dáme, ono sirku bez všetkého namahania zlomi. Vezmime ale sto siriek dohromadi zväzaných a dajme ich najsilnejšiemu chlapovi do ruki bi jich zlomil ti slabé sirečky nezlomi.

Takáto sirečka slabá je aj jediný človek, najmenší neprateľ ho z nivečí, keď sa ale slabých ľudí do vjedna väčší spoji, keď jich zväže jeden cieľ a jedna

mišlenka, nie len že jich nebude vstavení a nikdo prelomit, ale práve pre jeich spojenie pre jich spojenú silu každú nehodu, každý nápad premôže a udusa každé namahanie ktoré sa proti jeich zaujmom stavá.

Takéto slabé sirky su aj včulajšiem časi naši remeselníci. Trápá sa, pracuju a namahaju sa a su radi, že sa môžu zjedneho dna na druhí pretrpačiť. Na štiristo jich je a na štiri sto sposobov rozmišľaju o svojom stave, na štiri sto sposobov sa namahaju svoj stav napraviť, ale aj na štiri sto sposobov zo dna naden kazá svoje polozenie. Nachádzaju sa už aj medzi nima mnohi ktorí nahľadli že bez spojenia jestvovat už je nemožne a však navzdor tomu nikomu neprišlo na um, bi skrz spojenie čulajší nepriaznivi stav sa odstránil, bi potom ze spojením silami, ze spoločnu usilovnosť zaujmi jeden druhého chránili.

A prám remeselnícki stav je ten ktorí mnoho práv má jestli sa spoji.

Spolek remeselníkov tak rečeno samosprávu ma, ponevač zedna naden sa podávaice v nutné zležitosti v prvém stupni sám si riadi a ridí.

Samo sebu sa rozumie a nasleduje že remeselníci len sami najlepšie znaju svoje neduhí, tak tiež, len sami znaju

tie spôsobi z kterima bi sa tieto neduhi odstrániť a hojit dali.

Ale aj v inom zmere veľkej važnosti a v plivu su spolki remeselnícké.

Ponajprv, ustanovit má právo dla okolnosti miestných čas práce, medzi pomocníci a majstri povstaté trenice v prvém stupne kojí.

Po druhé, pri prijmaní a rozpuščaní pomocnikov dozorstvo čini; pri prijmaní a prepuččaní učnov jak predstavenstvo účinkuje.

Vácej takich práv a povinnosti má, ktoré len ku prospechu remeselníckého stavu su cieľu primerané.

Je to tak zvani cech, ale nie cech jednotlivich remesiel, lež cech všetkich remesiel a všetkich remeselníkov dohromadi.

Povstáva tá otázka jako bi sa dal takito „spolek remeselníkov“ utvorit bez toho, žebi v čulajších biednych časoch nemoseli remeselníci veľké obeti priniesť, ktoré bi snad jeich okolnosti chudobné neboli v stave poskytnút,

Keď bi každý remeselník pri zápisi len jednu korunu zápisného platil a každo ročne jednu korunu čo udove zložil, zaiste bi to aj ten naj chudobnejší necítil a spolek bi mal ku jestvovaniu už istu základinu, která bi sa skrz pobočné

Novi svet!

Keď Kolumbus Kristóf, po veľkém bludeni morskem spatril brehi suchej zemi, od veľkej radosti zamdlival. Jeho námorníci, ktorí už žiadnej úfnosti nemali, že bi sa z nesmirne veľkeho mora vislobodili, a boli už od hladu a smadu umordovali, tiež z veľku radostu karovali ku brehu. Keď lod už upevnená bola, Kolumbus sa prebral, a prví stupil na suchu zem, a z hodác sa stváru dole, boškával zem, která život dala jemu a námorníkom jeho. A jak takto ležal na zemi, zdálo sa mu, že stupil do jedneho noveho sveta, v kterem ešte nikdo ne prerušil zákoni prírodi; tak bolo v šetko, jak pri stvorení sveta. A zdálo sa mu, že zem táto je prevelmi bohata a užitečna, lebo brehi sa od zlata — stribla bliskotali, hori a vodi preplnene boli zverinu a ribáma. A tak aj bolo.

Keď sa o tomto presvečil, zal cestu naspát do svojej krajini.

Chir ten, že Kolumbus vinajšol jednu novu časťku sveta — o ktorej ešte nikdo pochopu nemal — veľmi prijemni bol, a keď sa rozchirilo, že zem tá jak bohata a užitečna je, každý len na to mislel, jakim sposobom bi sa tam dostat mohol zbohatnúť, ba abi mohol zaujat veľke časťki z tejto zeme, a tam panuvat azda jak pán, majitel, ba azda jak

král, cisar. —

Táto tužba po bohactve, a po chire, zaujala aj jedneho mladého zemana. V šetko čo mal, na penaze obrátil, a za títo vistavil veľku lod; nakupil na vatší čas potravu, a nájmuč námorníkov, strojil sa na veľku cestu do noveho sveta.

Už sa cítil boháčom, a mocnárom jednej prevelkej zeme; už mislel že on je pánom celeho sveta. Jeho mlada a pekná žena zepinájuc ruki prosila ho:

„Ostan tu mili! ostan tu v tvojej drahej vlasti, kde tvoji predkovia blaženo žili, a v čul ticho odpočivaju; ostan tu v tvojem tichem pribitku, medzi náručáma tvojich milich! Čo ta tak žene na to falešne more, do neznámich krajov?“ — On ale surove odpovedal:

„Ej čo ti viš jaka sila mna žene do tej bohatej krajini, to len já citim. Nehaj len na mna, a teš sa, keď za mnu tužit budeš, že za nedlho jak král a boháč prindem pre královnu moju, — pre teba.“ —

Odešol.

V ceste ho ale tisice a tisice nebezpečnosti a neštasta potkalo, tak že už celi zúfanlivi sa dostal na jednu suchu zem. Táto bola ale už zaujata. Rozmišľal teda čo má robiť; až konečne odhodlal sa, že keď už nemože bit veľkim mocnárom, bude tu živi, veľmi lepšie z pozostatkov jeho majetku,

jak bi doma bol. Ale čo? Ešte v ten den z znepoznosti iskra padla do lode, a zhorela — Kam včul? Maličkosť činil jeho majetok, ale už aj brez toho bit, bolo mu do zúfana. Odhodlal sa, že bude usilovne pracovat, a tak si naspát nadobudne jeho strateni majetek. — Za nekolko rokov už aj nadobudnul pekni groš. Mislel si že keď už aj nie jak bohaci človek, a mocnár prinde do svojej krajini, predsa prinde jak skusení človek, a keď si naspát odkupi jeho predešli majetek, zas bude preživat jak blaženi človek.

Sadnul na lod, a cestoval do svojej krajini,

V ceste ale strhnul sa veľki vichor, lod sa stroskotala a jeho s potu tváre domnožení majetok zhltila voda, aj svoj život len stažkim namáhaním si obránil. Stál na suchej zeme sice, ale daleko od svojej vlasti. Ruki rozepnúc zdichal „áh bárš bich už mohol doma bit, bich už ani nebanuval za stratením majetkom Jak je šťastlivi ten, kdo v tichej blaženosti je medzi svojima. Áh ja nešťastlivi, jak pán som odešol z domu, a v čul jak na vnivoč privedeni idem domov.“ —

Mesace občakával na nejaku lod, která bi jeho do vlasti doprovadila. Až konečne jak jednoduchí námorník sa dostal z jednu lodu domov.

Ostatne dni jeho života v chudobe strávil, ale predca dost radostno, lebo bol v jeho

dóchodki istotne len rozmahala, která bi už vedela požiadávkám údov aj z odpovedat.

Ked toto zdelujeme neni to mišlienka od nás len tak navrhnutá, lež mnohi toto prednami vijádrili že jak to oni za potrebné cítia, vidia že bez tohoto rozkvet remeselnického stavu ani mislet sa nedá.

Na každi spôsob na čelo takéhoto spolku treba bi bolo postavit ku riadnému vedeniu spolkových záležitosti muza, takého kteri bi mal patrisu obezretnosť, zdraví rozsudok cvičenosť, vitrvanlivosť a vpliv, lebn len takito bi mohól remeselnictvo do rozkvetu priviest. Čo mislim u nás bi nebolo tažko najst.

Pliaga.

Ked Boh nebeski svet stvoril, stvoril na nom nečíselné množstvo zvierat, ktoré istotne za potrebné uznal ze svoju prozretnosť, lebo z bitočného na svete niš neni. Zvieratá, které mi za zbitočné držime su zaiste tak potrebné jako tie ktoré mi nevíhnutedelne potrebujeme lebo nevizkumatedelné su cesti božie a prirodí potrebnosti su tajne.

Nech je tak jak to stvoritel usporiadal, čo nám je ku dlosnu uživajme to tak bi nám to jak ku duševnému — tak ku telesnému prospěchu služilo. Zapsit mosime proti vštekému čo nám je škodné, namahat a usilovat sa mosime, bi sme čo nám je choslivé udržali.

Podla radu prirodí tento rok je ten, v kterom mnoho chrústov má bit. Je toto k oběakávánú ve veľkej miere aj preto že celá zima bola velmi ľavná a tak rečeno všetká cez zimu v zemi prebivajúca to tížto vzemi zimujúca žažula niš netrpela, niš sněj skrz zimu nevíhinúlo, teda aj jěj mnoho vileze.

Pomahaj si človeče aj já ti pomozem, vlasti a medzi svojima domácimú. Len niekedi zdichnul že predsa má jakisi chosen z jeho cestuvána, to; že v čul si už vi vážit vlast a domácich svojich.

Mnoho rokov pomínulo od tedi, a predsa bárs jak veľke množstvo je tick, kteri z veľcu radostu a úfnosťu, čihánim po bohacství, odpredávajú ich majetek, tu zanechaju vlast, manželku a deti, a idu do noveho sveta stú nádeju, že za nedlho jak boháci sa navráta do vlasti, — tak pochrdili jak ten mladi zeman, že na onivoč prišli, a keď sa volakim spôsobom už aj dostali domov, obanuvali ich prechlivosť a čiháni po ľahkich statkoch, predsa aj po dnešni den sa len každi bere do Ameriki, lebo že voraj tam može bit človek ľahko živi, a ešte si aj na gazduje.

Neni to žádna právda.

Kdo má chnt do roboti, je usilovni, ten najde aj doma zlatu banu, s kterej víživi seba, jeho celi dom, ba aj z gazduvat može pekni groš.

Nech je každi spokojni ze svojim osudom, lebo ku polutuvánú hodini je ten, po pokladoch bážici, ale ešte vác ten závistlivi skúpon, kteri zabivá, že silu, múdrosta zásluhi Boh podelil na zemi, a jednemu sa nemohlo že šetkeho množstvo ujet. —

P . . . nji.

čítame v knihách zjavenia. Ked ruki nepričini me zaiste sa to samo neučini. A predca sa najdu ludie čo takéto veci na ľahko berú. Branenie jednotlivich neni niš choslivé lebo jak je toto všeobecná pliaga, tak mosi bit aj všeobecne branenie sa proti nej. Len z namahánim a spojenima silami da sa tuto niečo docielit. A sice keď sa v čulek dokonále budeme bránit o štiri roki nam bude bránenie ľahšie lebo kdo toho roku zabije jednoho chrústa ten zabil ich moc, lebo ten bi ból istotne vajiček nakládól které o štiri roki jak zdraví chrusti ze zeme bi viliezli. Život chrústa je nasledujúci; chrust keď pár dni lietal na stromoch, obili a kričkoch, hľadá sa párit, potom vlez do zeme a tam vídajúc ze seba kopu vajiček zhine Prví a druhí rok v zemi viláhnuté vajička sa v zemi trpačia, na tretí rok ale jich už najdeme v zemi jako pandraví, které pod zemú veľké škodi robá, na štvrtí rok sa viláhnúcé na novo škodu robá na vrchu zeme. A tak sa to opakuje.

Abi retuvanie a obrana bola všeobecná, vláda krajinska naridila všem predstavenstváám čo a jako sa máme bránit proti chrustom, čo sa každému obivateľovi skrz predstavenstvo obce na vedomie dá.

Naša rada dla starodávneho skusená je ta, bi gazda jak sa chrusti začnú ukazovat, každo denne z celim domom svojim do zahradi, do vinohrada a všade tam išol, kde má stromi, kriki a take rostli ni na kterich sa chrusti zdržuju, tieto dokonále potrásal, spadnutich chrústov, do jednoho vizbieral a do suda z Chapmanú vodu do poli naplneného visipác dobre pomiešal Naj lepsie je toto za včas rána činit, lebo tedi su chrusti nažrání, darebni ku lietaniu. Takimto spôsobom aj dobrú kopu hnojia dorobime.

Jak keď bich počul mnohich rozprávát „Ki parom bi stačil chrustov zbierat keď já mám inú robotu a stromu v zahrade tolko, že bi to nikdo nestačil čistit.“ —

Ach mili práteľi a keď ti pán Boh dá úrodu tiež jú nestačíš obrat? — Či keď ovocie obieraš neni roboti? — Či si čakal abi ti obral ten kteri nemá stromu tvoju úrodu? Keď ti vieš a stačíš úrodu keď je, zebrať, vedz a stač tuto úrodu aj chránit a hájit a bár nie preseba tedi pre tvojich spolu občánov, bi ti škodu neutrpeli.

Velmi nám oblahči prácu pustošenia chrústov husenic, všelijakéj žažule a hmizu, skrz Török Gyulu Apatikára ku svatému Jozefovi v Galgóczu vinalezeni prášek. Tento prášek máme v jednom lebo dvoch litroch vodi dobre rozmiešat, a potom do 50 litrov vodi vilát a zas dobre zmiešat. Stim to možme každi teden, ale keď je zapotrebi včase chrustovém aj každi den stromi, kriki vinohradi slovom všetko čo je z hnízom a žažulu obtažene striekat. Pokerúc bereme do striekački z prachom zarobenú vodu vždi ju dobre zamiešajme. Velmi dobru službu nam konaju striekački vinohradské. Jeden taki prach je k dostánu u Török Gyulu v Apatéke ku sv. Jozefu v Galgóczu a stojí 40 fillérov.

Modli sa a pracuj. Modli sa abi Boh nebeski aj tuto pliagu od nás šťastlive odvratil. Pracuj bis časnu škodu nie len skrz darebnosť ale aj skrz prestupenie naridenia vrchnosti-neutrpel.

Chiri z tidna.

Ku všem P. remeseinikom.

Uctive žiadame všech pánov remeselnikov bi v nedelu to jest 27-ho

tohoto mesáca odpolodna o 2 hodine ve veľkom hostinci dole sa čím vatčom počte zhromaždit usilovali, bi sme sa poradili o novom spolku remeselnikov.

(Novi sudca) pri kráľovském súde, na miesto Panghy Ignácza kteri do Senice za okolného kral. sudca vimenuváni ból od král tabule z Pozsonyu Janovský Lajos vimenuváni je Vitáme ho.

Zatmenie mesáca bolo 22. tohoto mesáca večer o 6-téj hodine a 17-ti minutách, trvalo od 10 hod. a 2 minút. Velmi krasni poklad to ból tak okolo 8 hodine keď celi mesác jak bi z tmavo červenim závojom zakriti ból.

(Mrtvola ve hnoji.) V Ujvároške v hostinci do maštale postavil si jeden kočš cudzi kone, ale citiac veľki smrad hladal a našol dačo v cukrovém papieri zakrutené čo velmi smrdelo vihodil to na hnoj. Hostinski Adler keď zbadal ten balik na hnoji, dal to otvórit a bolo vnom už celkom porušené dieta. Sudca a doktori višli ale nemohli niš spravít lebo mrtvola už celkom hmlá bola. Stopuvanie pokračuje. Zaiste dajaká hriešna matka dieta vivrhla zakrit chtejuc svoju hanbu. Horšej matki jak zver, su na stope, trestu neujde.

(Vojna.) Občani ve felsó-Atraku zbadali že hromadkovi cigani svoje konički na ozimínách popásaju, chceli ich zajat. Ale veru cigáni nedali. Len s pomocu susednej obci boli vstave pár koni zajat, aj to važko išlo lebo sa cigáni tuho branili. Je to veru hanebni stav že ve včulajšem čase ešte neni možno porádek spravít stimito lachmani darebnima.

Lichvaci jarmek v Galgóczu bude 1 ho Mája vidržávani.

(Dr. Reviczky Amand) velmi učeni a oblúbeni fiškál kteri sa nedavno ustálil v Galgóczu tohoto mesáca dna 23-ho zomrel na suchotini. Pokoj prachu jeho.

Isto a silno u činkujuci stroj na vikorenenie húsenic z ovocnich stromov, ruži a ovocich kričkov.

Spůsob upotrebenia.

Jeden prach najprv v jednom litre vodi dobre rozmiešame a potom do suda aneb šafa z 50 litrami vodi pri dobrem miešání spojime.

Z túto tekutinu stromi ruže a kriki pred kvetom dva rázi cez štyri tidne fajnovo pokropime, merkujúc nato abi sa topo daždi stalo bi nám to dáže neznil.

Pri kropení často miešajme v sude zarobenú tekutinu. Perenospórové sikački su ktomu velmi rúče.

jedon prášek stojí 40 fillérov.

k dostánu u **Török Gyula**

v apatéke

ku sv. Jozefu

Galgócz.

Odporučame »Viktor« prašek proti kapálu hidu Koštuje 50 fill. v Apatéke Galgócz.

Deutsche Beilage

des Wochenblattes „Galgócz és Vidéke.“

Original-Novelle des Galgócz és Vidéke

Auf ungarischem Gebiete.

von Mary von Swiecinska.

(Fortsetzung.)

„Wenn du Lust hast, können wir an ihr vorbeigehen. Vielleicht erkennt sie Dich.“

„Das sieht so herausfordernd aus. Nein, bleiben wir da...“

„Wie Du willst, guter Katscherl. Aber... sie kommt an uns heran. Nur keine Ohnmacht... still gestanden...“

„Eine unangenehme Lage...“

„Meine Liebe, Sie sind ganz geistesabwesend“ — meinte die Gräfin. „Seit einer Zeit sind Sie, wie verwandelt. Sind Sie krank?“ —

„Nicht im mindesten!“ — antwortete die Bildhauerin.

„Oder entwerfen Sie im Geiste eine neue Idee? scherzte weiter die lebenslustige Dame. Doch, kennen Sie die zwei Officiere, die uns die vollständige Aufmerksamkeit widmen?“

„Ah!... den Einen! Er hat mir seinerzeit einen Liebesdienst erwiesen. Ich erzählte Ihnen davon...“

„Der Aufenthalt in X?! Da müssen wir ihn begrüßen.“

„Grüss Gott!...“ unterbrach die Künstlerin. „Wie geht es Ihnen Herr Oberleutnant? — Erkennen Sie mich nicht mehr? — Sie gestatten, dass ich Sie der Frau Gräfin vorstelle... Oberleutnant Treben...“

„Mein Freund... Rittmeister Ivanovitz“

„Es freut mich sehr, Euch meine Herren kennen zu lernen. Besonders von Ihnen, Herr Oberleutnant, habe ich viel gehört.“

„Frau Gräfin...“

„Wir sind mit der Sonia gute Freundinnen. Aber, wir können hier nicht stehen bleiben, gehen wir in die Loge herein. Sind Sie in Wien, Herr Rittmeister?“ — und diese Frage zertheilte die Gesellschaft.

„Wie ich mich freue, Sie begegnet zu haben!“ — flüsterte Treben. „Mir war so bange, wüste und öde, ohne Sie. Ich kann Ihnen unmöglich sagen, mit was für einer Nervosität ich auf Ihr jedes Schreiben gewartet hatte!... Gestern bekam ich ein plötzliches Verlangen Sie zu sehen, und...“

„Das Glück war Ihnen hold! — meinte, lachend Sonia. „Wie lange halten Sie sich hier auf?“ —

„Wie lange?!“ — und nach einer Weile antwortete er rasch, — „bis ich Sie nicht ungestört gesprochen habe“

„Ist das Ihr fester Entschluss?“ —

„Gewiss! — Wann und wo kann ich Sie sprechen?“

„Also... nach dem Rennen werden wir sicher bei der Gräfin speisen. Es ist eine treue, gute Freundin von mir. Und dann...“

„Dann?“ — und er blickte sie liebevoll an.

„Dann gehen wir zu mir. Ich werde Sie beherbergen und werde für Sie sorgen, so

wie Sie es seinerzeit gethan haben.“

„Ich danke Ihnen!“ —

„Herr Rittmeister“ — sprach während dem die Gräfin — „ich würde Sie gerne um Ihre Meinung fragen. Ist das wahr, dass die Pferde höchstintelligente Thiere sind?“

„Ein Blödsinn!... pardon Frau Gräfin...“

„Stören Sie sich nur nicht. Ich bin auch derselben Ansicht gewesen. Ein Salonlöwe, Prinz X. behauptet namentlich, das die Rösse keine Intelligenzanlagen besitzen. Was sagen Sie dazu?“ —

„Frau Gräfin, Sie fragen und ich antworte Ihrem Wunsche gemäss. Es gibt Thiere, welche eine schwache Grundlage, eigentlich Empfindung verkörpern, und sich zur Annahme benachbarter Fehler eignen...“

„Nach dem Urtheile müssen Sie den Prinzen genau kennen! — Seine angeborene Dummheit kann Unheil stiften. Wissen Sie was, mein guter Rittmeister, ich habe derartige offene Charaktere, wie Sie und Sonia sehr gerne. Kennen Sie meine Freundin?“

„Leider nur vom Sehen aus!“

„Sie ist Künstlerin in vollem Sinne des Wortes,“ — antwortete begeistert die Gräfin, — „ich möchte sie so gerne glücklich sehen!... Ist der Oberleutnant Treben Ihr Freund? — liebt er die Sonia?“ —

„Ich glaube, ja! — Er kam nur ihr zu lieb hierher.“

„Würde er sie glücklich machen?“

„Diese Frage ist schwer zu beantworten. Wir sind gute Kameraden, aber die letzte Zeit theilten uns einige Kilometer. Jedenfalls, Treben gehört nicht zu den alltäglichen Charakteren...“

„Wir werden den heutigen Abend zusammen verbringen und sehen, wie sich die Verhältnisse klären werden.“

Gräfin Pálffy besass, ausser den hohen geistigen Anlagen, noch eine besondere Herzengüte. Sie bildete eine Ausnahme unter den gekrönten Häuptern. Sie widmete sich dem allgemeinen Gute, der Milderung der Unglücklichen und Heimgesuchten, — aber sie that das aus reiner Herzensneigung. Stundenlang verbrachte sie in den feuchten und finsternen Wohnungen, ohne die Gefahr eigener Gesundheit in Acht zu nehmen.

Vor zwei Jahren lernte sie in Meiland die Sonia kennen, und seit dieser Zeit schloss sie das talentvolle Kind in ihr Herz.

In lustiger Stimmung verging der Abend, und mit einem neuen Programm für den künftigen Tag verabschiedete sich die Gesellschaft. —

„Endlich erlöst!“ — dachte freudig Treben, als er mit Sonia die Schwelle ihrer Wohnung übertreten hatte.

Es war ein schönes, bequemes Paradies, reich an Meisterstücken der Künstlerin. Letztere liess ihn auf kurze Zeit allein, um die Bequemlichkeit des Gastes anzuordnen.

„Es ist Alles bereit!“ — meinte sie zurückkehrend „Sie können sich sofort zurückziehen und ruhen.“

„Schon? — ohne mich ausgesprochen zu haben?! — Können Sie sich erinnern an diese verplauschte Nacht bei mir? — Und doch, damals haben wir weniger zu sprechen gehabt, als heute!“ — und er führte sie zur Ottomane. „Sonia, ich will kurz und bündig sein. Ich liebe Sie... wollen Sie meine Frau werden?“ —

„Ja!“ — antwortete sie deutlich und reichte ihm ruhig die Hand.

„Meine gute süsse Braut!“ und er fasste sie innig um.

„Was sagen Sie, Herr Rittmeister“ — meinte künftigen Tag die Gräfin — „zu der Verlobung der Sonia?“ — „Sie bekam einen Mann aus dem ungarischen Gebiete!“ —

Anduschka.

Eine Geschichte aus fernem Lande.

Aus dem russischen frei

von **Br. B. Augusta.**

(Fortsetzung.)

„Sie werben Anhänger,“ sagte Herr Szvebozan, „im Handumdrehen werden die die Bauern aufstehen, um die Regierung mit sammt der Dynastie zum Teufel zu jagen. Sehet vor, Herr Präfect!“

Der Regierungsmann trank erst gemüthlich aus, dann aber notierte er sich den Gefährlichen. Das Fangen von Radicalen war ohnedies sein liebstes Geschäft, denn es war die beste Empfehlung in der Residenzstadt.

Sie spielten dann Karten, Szvebozan liess den Beamten mit 200 Denar Gewinn abziehen und der Plan war so gut, wie gelungen.

Thatsächlich wurde Milosch schon den nächsten Tag von Gendarmen ausgehoben, gefesselt und nach kurzen Verhör, wobei es eine Fracht Prügel gegeben hatte, nach B. geschickt.

Wenn Anduschka nicht überhaupt geahnt hätte, dass Herr Szvebozan dabei die Hand im Spiele habe, sie hätte es errathen müssen, als er schon den nächsten Tag seine schmutzigen Anträge bei ihr erneuerte. Natürlich wies sie ihm ab.

Er drohte mit der Lösung des Pachtens, das ist nämlich in diesem Lande jederzeit möglich, — und gab Makitsch Bedenkzeit.

Anduschka's Vater war ein armer und leider wenig scrupulöser Mann. Ihn jammerte weder das Leid der Tochter, noch ihre Ehre sondern nur seine Existenz. Er hatte ja schliesslich noch sechs Mäuler zu füttern und meinte, es sei albern, dem reichen Szvebozan, der sie alle glücklich zu machen imstande ist, so ein kleines Vergnügen zu verweigern.

So kam es an Zank und Streit. Anduschka berief sich darauf, Milosch Liebe und Treue geschworen zu haben, ihr Vater hienwieder wies darauf, dass Szvebozan die ganze Familie brotlos machen könne. Beide verstanden sich nicht.

Eines Tages war Anduschka verschwunden.

Szvebozan tobte.

So hatte er nicht gewettet. Er beschuldigte Makitsch, das Mädchen versteckt zu haben und trotz aller Betheuerungen des Alten jagte er ihn von Haus und Hof. Der Präfect, der wieder 100 Denar gewonnen hatte, bot gerne hilfreiche Hand, denn — so wollte es das Gesetz

Anduschka bettelte sich unterdessen nach der Residenz durch. Sie wollte sich dem Kaiser zu Füßen werfen und ihm um Gnade für Milosch bitten, der unschuldig war. Sie dachte, der Kaiser müsse sie anhören und ihr Leid sowohl an Szvebozan wie an dem Präfecten rächen.

Sie kam gerade recht um zu hören, dass man Milosch mit drei andern gefährlichen „Radicanten“ standrechtlich behandelt habe.

Ihre Thränen sah niemand, ihr Klageschrei hörte niemand. Fast wäre sie selbst eingesperrt worden.

So wanderte sie denn in die Heimath zurück, Gram in der Seele, Hass und Rachedurst im Herzen. Sie wanderte dahin ohne zu wissen wie. — Rache war der Stab, auf den sie sich stützte, Rache ihr Wegweiser durch Nacht und Wildniss.

Als sie daheim ankam, fand sie die Ihren obdachlos. Mit Schelten und Schreien fiel man über sie her.

„Siehe dein Werk!“ sagte der Vater und fluchte ihr,

„Ich werde Euch helfen“ sagte sie tonlos.

Dann ging sie zu Szvebozan und am nächsten Tage hatte Makitsch wieder den Pacht und Szvebozan gab ihm schriftlich, dass selber unkündbar sei Anduschka war ja doch ein gutes Kind.

Am dritten Tage aber, mitten in der Nacht, lohete es vom Dache des Herrn Szvebozan. Aus allen Fenstern drangen Rauch und Flammen.

Und die Flammen sprangen auf die Schweineställe hinüber und legten Alles in Asche. Alle Rettungsversuche waren vergeblich. Als der Morgen graute, lag das stolze Gebäude im Schutt und in seinen Trümmern wohnte das Schweigen.

Anduschka hatte sich und ihre Schande darin begraben.

Wochenbericht.

(Gewerbegenossenschaft.) Wir ersuchen die Herren Gewerbetreibenden Handwerker den 27. d. M. Sonntag Nachmittag um 2 Uhr im Speisesaale des grossen Gasthauses je zahlreicher erscheinen zu wollen. Zweck der Zusammenkunft ist die Besprechung, betreff einer in Galgóc zu konstruirenden Gewerbe-Genossenschaft.

(Freudiges Familienereigniss.) Bei Dr. Terstyánszky Géza herrscht grosse Freude, indem ein kleiner Prinz das Licht der Welt erblickte. Mutter und Kind befinden sich wohl.

(Todesfall.) Am 23-ten l. M. verschied Amand Reviczky. Obwohl der Verstorbene erst seit Kurzem unser Mitbürger war, genoss er solch hohe Achtung, als welcher sich wenige rühmen dürfen, durch sein lebenswürdiges und beinahe zu bescheidenes Auftreten, gewann er nur Freunde, die den herben

Schmerz seiner Hinterlassenen von tiefen Herzen theilen. Am 25-ten fand seine Beerdigung unter riesiger Theilnahme statt. Friede seiner Asche. Ehre seinem Angedenken!

(Städtische Representanz.) Am 19-ten l. M. hielt die Repräsentanz ihre Frühjahrs-sitzung ab. Die Sitzung nahm folgenden Verlauf. Zuerst wurde die Meldung des, in der Nyitraffaire gewählten Subcomités. Selbe stellt den Antrag, die Forderung der Stadt, gegen Nyitra auf 300 Kronen herabzusetzen, in welchem Falle derselbe sich verpflichtet, die Forderung sogleich zu begleichen. Die Repräsentanz nahm diesen Antrag vorläufig zur Kenntniss. Der 2te Gegenstand war die Parkierung vor dem israelitischen Dampfbade, welche seitens des isr. Gemeinde-Praeses angesucht wurde. Nach längerer Debatte wurde der Antrag bedingungsweise angenommen, und zwar behielt sich die Stadt das Verfügungsrecht für den Fall, als dieser fragliche Platz zu anderem Zwecken Verwendung finden sollte. — Es ist ferner zur Sprache gekommen, die in diesem Blatte wiederholt betonten Zustände betreff der Reinigung der Trottoir's und Strassen, deren Mangelhaftigkeit der Stadtrichter selbst zugab.

Diesen Zuständen muss abgeholfen werden, wenn nicht angesichts der gewohnten Nachlässigkeit auch strengere Massregeln wirkungslos bleiben sollen.

In Angelegenheit der Schlachtbrücke ist neuerdings verhandelt worden, nachdem der, im Sinne des vorigen Beschlusses gewählte Platz den sanitären Anforderungen nicht entspricht. Nun wurde zu diesem Zwecke auf der „Pazsit“ ein Platz bestimmt, welcher den Anforderungen gewiss entsprechen wird, und ist zu hoffen, dass diese, seit zehn Jahren sich ziehende Angelegenheit ihrer Erledigung entgegenseht.

Die Sitzung schloss mit der Verhandlung der Zuschlag-Steuer und einiger, minder wichtigen Angelegenheiten.

(Brand.) Den 22. d. M. brach in der Gemeinde Karkócz Feuer aus, welches in kurzer Zeit drei Scheuern einäscherte. Die Ursache des Feuers ist bisher noch nicht bekannt. Der Schaden beläuft sich auf circa 2000 Kronen, und waren sämtliche Objecte mit Ausnahme von zwei Geppel versichert.

Das beste Vertheidigungsmittel gegen die Peronosporakrankheit der Reben ist das Dr. Aschenbrandt'sche *Spritz-Pulver* (Boreóipor.) Herabgesetzte Preise desselben loco Budapest: in Säcken zu 50 Kilogramm á Klgr. 60 Heller; in Säcken zu 10 und 5 Kilogr. á Klgr. 64 Heller. Die Verwendung ist billiger, sicherer und haftet die Lösung besser an den Blättern als das Kupfervitriol, verstopft den Spritzapparat nie. — Das glänzende Resultat der Versuche der phytopathologischen Station der k. ung. landwirthschaftlichen Academie in Magyar-Óvár, sowie Zeugnisse von zahlreichen ungarischen Weinproduzenten werden Jedermann gratis zugesendet — Das Spritzpulver wird ausserdem mit besten Erfolg gegen die Kartoffelkrankheit, die Pilze der Obstbäume, zum Beizen des Getreides, sowie zur Desinfection der Hühnerstallungen verwendet. — Bestellungen effectuirt die „Genossenschaft Ungarischer Landwirth“ Budapest, V., Alkotmány-utca 31. sz. — Ebenso nehmen auch Bestellungen die Wiederverkäufer in

der Provinz entgegen. — Das Pulver ist erhältlich bei: *Ign. Wertheimer u. Steph. Vomberg in Galgóc.*

(Mysteriöser Mord.) In der Gemeinde Ujvároska fand man vor einigen Tagen in der dortigen grossen Schänke die Spuren eines mysteriösen Verbrechens. — Ein Kutscher, welcher im Hofe die Pferde fütterte, wollte eben den Wagen zur Abfahrt bereitmachen, als er den, unter der Krippe befindlichen Mist ein wenig aufschürte, und hiebei einen penetranten Geruch verspürte. Während dieser Arbeit bemerkte er einen, in Leinen gehüllten Körper, und dachte nicht anders, als das es der Cadaver irgend eines Thieres wäre, — und warf es am Dünger. — Später ging der Gastwirt durch den Hof, und bemerkte das Tuch, welches er dann näher besichtigte und zu seinem nicht geringen Entsetzen darin die im Verwesenen begriffene Leiche eines Kindes entdeckte. — Es ist möglich, dass irgend eine Frauensperson, die hier etwa Obdach gefunden, diesen Ort benützte, um ihr Kind aus dem Wege zu schaffen. Der Gastwirt erstattete hievon sofort die Anzeige, und die Gendarmerie forschet bereits nach der Kindesmörderin, und soll ihr bereits auch auf der Spur sein.

(Verwegene Strolche.) Der Kis-Báber Einwohner Stefan Janik ging aus Romanfalu, wo er einige Gulden eincassirte. Am Heimwege überfielen ihn zwei Wegelagerer, die ihn seiner Baarschaft beraubten, und als er sich zur Wehr setzte, weidlich durchprügelten. Man eruirte die Strolche in der Person der Romanfalvaer Einwohner Cserni Gyula und Turcsék Lajos, gegen welche bereits das Strafverfahren eingeleitet wurde.

Wichtig für Obstproduzente.

Absolut sicheres Vertilgungsmittel gegen Raupen

1 Paket genügt auf 50 Liter.

Die Bäume sind mittelst Hydro-nethe zu bespritzen

1 Paket 40 Heller.

Zu beziehen durch die Apotheke zum heiligen Josef in Galgóc.

Vállalkozók és építésszek figyelmébe!

Az Országos Pályázati Közlöny szállításokra, építkezésekre kiirt összes nyilvános és magán pályázatot közli. Előfizetési ár negyed évre 4 korona. Megrendelhető a kiadóhivatalban Budapest, Rökk-Szilárd-utca 27 sz.

„Viktor“ Heilpulver das beste Mittel gegen alle vorkommenden Krankheiten des Geflügels

1 Paket 50 Heller zu beziehen durch die Apotheke z. heiligen Josef in Galgóc.